

Internationale virtuelle Konferenz der Ukrainistik • 2017

Internationale virtuelle Konferenz der Ukrainistik

Herausgegeben von
Olena Novikova und Ulrich Schweier

Band 2017

readbox unipress
Open Publishing LMU

VIII. Internationale virtuelle Konferenz der Ukrainistik

**Dialog der Sprachen – Dialog der Kulturen.
Die Ukraine aus globaler Sicht**

**Діалог мов – діалог культур.
Україна і світ**

VIII Міжнародна наукова Інтернет-конференція з україністики

München
4.–6. November 2017

readbox unipress
Open Publishing LMU

2018

Mit **Open Publishing LMU** unterstützt die Universitätsbibliothek der Ludwig-Maximilians-Universität München alle Wissenschaftlerinnen und Wissenschaftler der LMU dabei, ihre Forschungsergebnisse parallel gedruckt und digital zu veröffentlichen.

Universitätsbibliothek der Ludwig-Maximilians-Universität
Geschwister-Scholl-Platz 1
80539 München

Herstellung über:
readbox unipress
in der readbox publishing GmbH
Am Hawerkamp 31
48155 Münster
<http://unipress.readbox.net>
Münsterscher Verlag für Wissenschaft

© für alle Texte bei den jeweiligen Autoren 2018
Die in diesem Band veröffentlichten Beiträge geben die Meinung ihrer Verfasser oder Verfasserinnen wieder und nicht in jedem Fall die des Herausgebers, der Redaktion oder des Verlages.

Bibliografische Information der Deutschen Nationalbibliothek

Die Deutsche Nationalbibliothek verzeichnet diese Publikation in der Deutschen Nationalbibliografie; detaillierte bibliografische Daten sind im Internet abrufbar über <http://dnb.dnb.de>

Open-Access-Version dieser Publikation verfügbar unter:
<https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bvb:19-epub-58184-7>

978-3-95925-098-6 (Druckausgabe)
978-3-95925-099-3 (elektronische Version)

Redaktioneller Beirat:

Dr. habil. Halyna Aleksandrova (Ukraine)

M.A. Halyna Bilyk (Ukraine)

Dr. Iryna Braha (Ukraine)

Dr. Hanna Černenko (Ukraine)

Dr. Oksana Kovač (Ungarn)

Dr. habil. Svitlana Lens'ka (Ukraine)

Dr. habil. Iryna Prylipko (Ukraine)

Dr. habil. Svitlana Romanjuk (Polen)

Dr. Svitlana Semenjuk (Großbritannien)

Dr. Uljana Štandenko (Ukraine)

Dr. habil. Oleksij Vertij (Ukraine)

**UKRAINISCH >>>
DEUTSCHES
SPRACHENJAHR
2017/2018**

BILDUNG UND KULTUR

- Bohdan Viničenko** 386
Die ukrainische akademische Hinduistik von der zweiten Hälfte des 19. bis zur ersten Hälfte des 20. Jahrhunderts
- Hennadij Holjaka** 394
Hluchiv im Areal der europäischen Musikkultur
- Inna Dovžynec'** 405
Das Werk G.M. Davydovs'kyjs im Kontext der ukrainisch-europäischen Kulturbeziehungen
- Iryna Matjaš** 414
Vasyl' Orenčuk – der letzte Konsul der ukrainischen Volksrepublik
- Larysa Naumova** 423
Konstruktivismus in der Theorie Valer"jan Poliščuks
- Svitlana Pryščenko** 438
Das Zertifikationsprogramm "MedienKultur"
(zu ästhetischen und kommunikativen Aspekten)
- Tetjana Prokopovyč** 452
Die ukrainische Ritterlichkeit in der Interpretation des Komponisten Mychajlo Verykivs'kyj
- Josip Ralašić** 461
Ukrainische Musik als formierendes Element der Identität in den Studien Kšyštof Vernyc'kyjs
- Olena Semeneč'** 467
Diskurs einer Stadt, 'enaktivierte' Kognition und Fachausbildung von Journalisten
- Svitlana Teterja** 475
Das Kobzarstvo-Museum des nationalen historisch-ethnographischen Naturschutzgebiets "Perejaslav" als Zentrum der Wiedergeburt eines einzigartigen ethno-kulturellen Erbes

ДИСКУРС МІСТА, ЕНАКТИВОВАНЕ ПІЗНАННЯ ТА ФАХОВА ПІДГОТОВКА ЖУРНАЛІСТІВ

Олена Семенець

(Україна)

Стаття розкриває можливості дискурсивного підходу в дослідженні комунікаційного простору сучасного міста. Об'єкт дослідження – Запоріжжя, з його багатою розмаїтою історією та сучасними дискурсивними практиками. Узагальнено досвід реалізації творчих дослідних проектів студентів факультету журналістики Запорізького національного університету, представлених на освітньому сайті – віртуальній навчальній лабораторії “Медіакультура в сучасному місті” (<http://mcmc.tilda.ws>) в розділі “Дискурс міста” (<http://mcmc.tilda.ws/misto>).

Ключові слова: дискурс міста, колективна пам'ять, енактивоване пізнання, журналістика, проектне навчання.

DISCOURSE OF THE CITY, ENACTED COGNITION AND PROFESSIONAL JOURNALISM TRAINING

Olena Semeneč

The article shows the possibilities of discursive approach in researching of communicative space of the modern city. The object of study is Zaporizhzhya region with its unique rich history and contemporary discursive practices. Summarized is the experience of realization of creative research projects of students of journalism faculty at Zaporizhzhya National University which are presented on the educational website of Virtual Learning Lab “Media Culture in the Modern City” (<http://mcmc.tilda.ws>) in the section “Discourse of the City” (<http://mcmc.tilda.ws/misto>) is summarized.

Key words: discourse of the city, collective memory, enacted cognition, journalism, project training.

Увага до міста як комунікаційного середовища та міських ландшафтів як медіа, носіїв повідомлень має певну традицію у філософії, антропології, соціології, історії культури. Велика роль у пробудженні інтересу істориків культури до прочитання публічного простору належить працям Ю. Габермаса, М. Фуко.

Німецький соціолог Юрген Габермас обґрунтовує ідею виникнення феномена публічної сфери в Європі XVII–XVIII ст., зокрема в таких місцях, як дискусійні клуби, музеї, редакції газет, де представники нового буржуазного середнього класу збиралися для обговорення різноманітних

питань, що мали суспільний інтерес, і досліджує кав'ярні як осердя політичних дискусій (Habermas 1991). Французький філософ Мішель Фуко описує закономірності організації внутрішнього простору таких місць, як школа, лікарня, тюрма чи військова казарма, та відкриває в них функції знаряддя підтримання дисципліни (Фуко 1999).

Ідею розглядати місто як простір, який можна *читати*, переконливо реалізує й Роберт Дарнтон в описі культури Франції XVIII ст. Застосовуючи разом зі своїм колегою в Принстонському університеті Кліффордом Гірцом антропологічний підхід у царині історії культури, Р. Дарнтон розкриває можливості *прочитання* різних артефактів і середовищ, при цьому акцентуючи увагу на особливостях сприймання цих явищ людьми тієї епохи: “Загалом ідея читання проходить крізь усі глави, оскільки прочитати можна не тільки казку чи філософську працю, але також звичай або місто”, – зазначає він (Дарнтон 2002, 9).

Італійський філософ і теоретик культури Умберто Еко аналізує дизайн і планування міст з позицій семіотики, розглядаючи архітектуру як комунікацію. Учений виявляє взаємозв'язки та безперервні перетворення з плином часу первинних (денотованих) та вторинних (конотованих) функцій у цій знаковій системі. На думку У. Еко, архітектура є чимось більшим, ніж просто формою масової комунікації: “Ланцюгова реакція семіозису перетворює стимул на денотацію, денотацію на конотацію (а систему денотацій і конотацій на авторефлексивне повідомлення, яке своєю чергою співозначає наміри архітектора)”. Архітектурна техніка починає означати саму себе, що загалом притаманне естетичним повідомленням. При цьому стимули в архітектурі виявляються ідеологічно насиченими: “Архітектура співозначає ту чи ту ідеологію проживання, а отже, переконуючи в чомусь, вона тим самим відкривається інтерпретаційному прочитанню, яке розширює її інформаційні можливості” (Еко 1998, 238).

Саме знакова природа компонентів дозволяє розглядати не лише архітектуру, але й інші складники міського середовища як тексти, що підлягають інтерпретації. Дискурсивний підхід при цьому розширює кут зору, дозволяє охопити широке коло явищ, залучених до процесу комунікації: не лише текстову даність об'єкта дослідження, а й процес його створення та особливості сприймання реципієнтами, зумовленість соціокультурним, соціально-психологічним та іншими контекстами, зв'язки із середовищем та з іншими дискурсами – тобто різні аспекти складної комунікаційної взаємодії.

У філософії постмодернізму під дискурсом розуміють складне комунікаційне явище, форму об'єктивації змісту людського знання, яка регулюється домінантним у тій чи тій соціокультурній традиції типом раціональності. Дискурс є втіленням особливої ментальності та ідеології, певної ієрархії знань, що знаходить відображення в тексті.

Дискурсивний підхід також дає змогу тримати в полі зору мультимодальний характер повідомлень, паралельні інформаційні потоки та поліфонію думок реципієнтів у сприйманні повідомлень. Зокрема, важливий аспект аналізу міського дискурсу – врахування фактора адресата й вивчення реальних процесів сприймання просторово-часового континууму міста, тобто аспектів прагматики міських текстів.

Комунікаційне середовище міста є носієм складно організованого, багатозначного, поліфонічного й мультимодального повідомлення. Яка його частина буде сприйнята і який вплив справлятиме – залежить від багатьох чинників. Різні реципієнти можуть мати різний ступінь чутливості, різний поріг сприймання цих повідомлень (що залежить від загальної культури суб'єкта й наявності конкретних знань, настанов, очікувань та упереджень, емоційного стану людини, ситуації сприймання, наявності співрозмовника та багатьох інших важливих моментів). Відповідно, неодмінно існуватимуть різні варіанти прочитання та інтерпретації меседжів міста.

На нашу думку, дискурсивний підхід має потужний пізнавальний, освітній і виховний потенціал у фаховій підготовці працівників медійної галузі. Він дає можливість розвивати професійну уважність і спостережливість, емпатію й творчу уяву журналіста, рекламіста, видавця, підтримувати живе відчуття соціального простору й часу.

Такий підхід застосовано у викладанні дисципліни “Теорія та історія соціальних комунікацій” на факультеті журналістики Запорізького національного університету. Це нормативний курс, базовий у підготовці магістрів із журналістики, медіакомунікацій, реклами та зв'язків з громадськістю. Під час вивчення тем “Соціальна пам'ять”, “Семіотика соціальних комунікацій” студенти виконують творчі дослідні проекти під загальною назвою *Рідне місто в аспекті соціальних комунікацій*. Місто при такому підході розглядається як складно організований мультимодальний дискурс, його складники – як носії різних типів колективної пам'яті, залучені до процесу комунікації. Компоненти міського ландшафту: архітектура, пам'ятники, вулиці й площі, парки й сквери тощо – виступають функціональними складниками загальної комунікаційної системи.

Тематика проектів відображає різнопланові аспекти комунікаційної організації міського середовища, наприклад: “Архітектура – символічне обличчя міста, втілення соціальної пам'яті”, “«Сталінська архітектура» як комунікація”, “Музеї міста – діалог з історією”, “Над чим замислились міські парки”, “Індустріальний дискурс сучасного міста”, “Зовнішня реклама: органічний компонент міського середовища?” та ін. Такий освітній досвід студентів сприяє формуванню мультимодального сприймання рідного міста – уміння читати меседжі міського ландшафту, чути голоси міста, відчувати його одоративно й тактильно, а також емоційно, в усій палітрі почуттів. Саме таке живе *енактивоване пізнання* є

необхідним складником професійної компетенції сучасних журналістів, рекламистів та інших фахівців із соціальних комунікацій. Згідно з концепцією енактивованого пізнання (enacted cognition (Enaction 2010; BaerVELdt, Verheggen 2012)), у такій навчальній активності студентів досягається синергізм когнітивних агентів (cognitive agents) і навколишнього середовища, відбувається самовдосконалення когнітивних здібностей майбутніх професіоналів.

Дидактичним підґрунтям реалізації навчальних проектів студентів слугує концепція *педагогіки місця* (place-based pedagogy), принциповими акцентами якої є встановлення безпосередніх зв'язків між навчанням і життєвим досвідом, надання студенту ролі не лише споживача, але й виробника знань. Згідно з концепцією педагогіки місця, у змісті навчальної програми дисципліни особлива роль відводиться конкретному локальному контексту міста або села, з його актуальними проблемами природного та суспільного середовища, економічного, громадського й культурного життя. У полі зору педагогів – екологічні акценти в освіті, міждисциплінарність та виховання критичного мислення. Педагогіка місця спрямована на розв'язання реальних життєвих проблем і налагодження взаємодії між школою та місцевою громадою (Gruenewald 2003a; Gruenewald 2003b; Sobel 2004).

Запоріжжя – дивовижне місто, в якому переплетені епохи, культури. Скіфські кургани й козацька вольниця, релікти культури менонітів, заповідна природа Хортиці й Дніпровська ГЕС, яка дала поштовх розвитку потужних промислових підприємств. Складна й неоднозначна історія діалогу людини та природи, цінностей та ідеологій, людських життів та дискурсивних формацій ...

Компоненти міського дискурсу як носії соціальної пам'яті визначають унікальне обличчя міста, формують історичне та культурне тло сучасних подій. Вони мають виразну фрактальну організацію, оскільки частина системи при цьому зберігає інформацію про ціле – історичну епоху, тип культури, колективну ментальність.

Найкращі здобутки студентських досліджень представлені на навчальному веб-сайті – віртуальній навчальній лабораторії *Медіакультура в сучасному місті* (*Media Culture in the Modern City, MCMC*) (<http://mcmc.tilda.ws>). У концепції навчальної лабораторії зазначено: “Ми приймаємо термін *медіа* в широкому розумінні: медіа як будь-які символічні посередники в спілкуванні, як будь-які артефакти, що пройшли стадію семіотизації, тобто набули додаткової змістової значущості”. Відповідно, творчі дослідні проекти студентів *Рідне місто в аспекті соціальних комунікацій* скеровані на розкриття комунікаційної, дискурсивної природи компонентів міського простору: “Студентські роботи інтерпретують міське середовище як медіум, як засіб комунікації – діалогу з нашими сучасниками та з минулим, з людьми попередніх

поколінь. Утілений історичний досвід. Збережену колективну пам'ять” (<http://mcmc.tilda.ws/about>).

Розділ *Дискурс міста*, у якому представлено роботи студентів, складається з таких рубрик:

- “Місця пам'яті”
- Вулиці, райони Запоріжжя. Ідентичність
- Архітектура – символічне обличчя міста
- Міські ландшафти
- Видатні люди Олександрівська – Запоріжжя
- Запоріжжя в мистецтві
- Культурний простір міста
- Галузева специфіка комунікацій
- Інші міста і села України – з любов'ю.

Студенти виконують навчальні проекти індивідуально або у творчих дослідних групах, самостійно обираючи тему та форму реалізації проєктів – фото, відео, мультимедійні лонгриди, блоги, інтерв'ю, комікси, постери соціальної реклами тощо. Джерелами інформації слугують відомості, одержані з бібліотек, музеїв, архівів, онлайн ресурсів, усної історії, спільнот у соціальних мережах. Результатом роботи є медійні продукти, найцікавіші з яких розміщені на сайті віртуальної навчальної лабораторії в цьому розділі – *Дискурс міста* (<http://mcmc.tilda.ws/misto>).

Наприклад, у першій рубриці представлені роботи, які допомагають зрозуміти феномен “місць пам'яті” (П'єр Нора), тобто локусів, у яких колективна пам'ять “кристалізується й знаходить свій притулок” (Нора 2005).

У своєму фотопроєкті “Запоріжжя в розрізі часу” Марія Чала прагне показати пласти історичної пам'яті, яку зберігають наші вулиці й площі, монументи й будівлі. Творча робота студентки оприявлює багатшаровість, плинність і континуальність перебігу історії, як її *пам'ятають* вулиці рідного міста.

Карина Сечіна пропонує особливу інтерпретацію Хортицьких легенд – у жанрі графічної оповіді. Культура коміксів (у тому числі веб-коміксів) близька світосприймання сучасної молоді. Створений Каріною презентаційний комікс “Хортицькі легенди” поетично-втаємничено описує містичну історію славетного острова. Така форма презентації експлікує діалог давніх міфічних уявлень і сучасної візуальної культури (<http://mcmc.tilda.ws/memory>).

Рубрика “Архітектура – символічне обличчя міста” мітить роботи студентів, присвячені висвітленню особливостей запорізької архітектури, яка є надбанням різних епох і традицій: культурний спадок менонітів (XIX – початок XX ст.), будівлі в стилі конструктивізму (1920–1930-ті рр.), дискурс “сталінської архітектури”... Усе це формує неповторне символічне обличчя міста, зберігає колективну пам'ять про часи, людей, події. Студенти намагаються розібратися в засобах впливу “сталінської

архітектури” на людину – метафоричності архітектури, іконізації радянських міфологем в архітектурному оздобленні.

Особливою увагою майбутніх медійників оточені улюблені містянами запорізькі вежі, виконані в стилі арт-деко, кожна з яких зберігає неповторну історію свого життя, акцентує перспективу та ритм вулиці, організовує навколо себе міський простір, надаючи йому більше світла, піднесеності й поетичності. У своїх дослідженнях студенти розповідають про архітекторів веж і мешканців будинків, історії, реальні й містичні, людські долі...

Студенти-журналісти готують дослідження про історію церков Олександрівська – Запоріжжя, історію будинків Лещинського і Мінаєва, будівель театру Магара та обласної філармонії, цирку та Славутич-Арени... Особлива увага – до історії будівництва та повоєнного відновлення Дніпрогесу, а також до однієї з найбільш незвичайних споруд міста – знаменитого *Круглого будинку* (<http://mcmc.tilda.ws/architecture>).

Найважливіше те, що студенти й випускники журфаку ЗНУ переймаються долею цих споруд, прагнуть допомогти їх збереженню. Так, значний відгук серед запоріжців мала публікація нашого випускника Геннадій Матвієнка “Некультурное наследие – как уничтожают архитектуру Запорожья” в інтернет-виданні “Вся Власть” (серпень 2016) – про архітектурну цінність будинку № 228 на проспекті Соборному, про ганебне руйнування частини його фасаду заповзятливим власником і пошук шляхів протидії такому новітньому варварству

У рубриці “Міські ландшафти” йдеться про міські парки та індустріальний дискурс міста, комунікаційну сутність пам’ятників і мостів як засобів соціальної комунікації, дискурсивні практики стрит-арту і проблематичну органічність зовнішньої реклами в історично сформованому міському просторі.

Зокрема, Карина Тімко намагається загалом осмислити роль пам’ятників у структуруванні міського середовища, їхній символічно-змістовий вплив на довкілля. Студентка розглядає феномен *панування* пам’ятників над простором, сакральні та прагматичні аспекти сприймання їх людьми, а також відмінності в баченні пам’ятників містянами та гостями-туристами (<http://mcmc.tilda.ws/landscapes>).

Рубрика “Запоріжжя в мистецтві” розповідає про відображення Запоріжжя у творах кіномистецтва, пісенному та живописному дискурсах. Змонтоване студентами відео “Запорожье – вся моя жизнь” (творчий колектив – Дмитро Кононенко, Ірина Бакумовська, Анастасія Попова) миттєво знайшло емоційний відгук у серцях запоріжців, на сьогодні понад 20 000 переглядів на YouTube. У діалозі традиційних виражальних засобів кінематографа і сучасної кліпової культури студенти представляють креативний *сюжет* – своєрідну історію Запоріжжя в радянських кінострічках і людських долях. Знакові події історії, рідні будинки й вулиці, ширість старих фільмів, відчуття стрімкого перебігу соціального

часу та любов до рідного міста роблять медійний продукт живим і вражаючим (http://mcmc.tilda.ws/in_arts).

Нинішнє молоде покоління живе на грані двох світів – актуального та віртуального. Молодь із легкістю долає цей уже доволі умовний кордон. Одне з важливих завдань сучасної освіти – не лише розкрити закони побудови цих світів, але й довести їхній нерозривний зв'язок і взаємодоповнюваність, навчити студентів ефективно використовувати обидва світи для пізнання й душевного збагачення, інтелектуального та професійного розвитку.

Подібно до того, як окремі сторінки тривалої й різнопланової історії міста взаємно доповнюють одна одну в межах цілісної картини, – так само доповнюють один одного два образи рідного міста: з одного боку, ментальний образ, сформований студентом у процесі реального енактивованого пізнання, наполегливої праці та спілкування із зовнішнім світом; з другого – віртуальний образ міста, представлений студентськими проектами в інтернет-мережі. Мультимедійний образ міста на навчальному сайті виступає ще одним засобом діалогу, викликає в студентів прагнення дізнаватися більше й доносити до медійної аудиторії багатство голосів, думок і почуттів, утілених у міському дискурсі.

Студенти-журналісти розуміють, що разом реалізують великомасштабний проект, який вимагає колективної узгодженої праці, взаємодії з друзями-однокурсниками та студентами попередніх років, постійного пошуку нових шляхів досліджень і розв'язання творчих завдань.

Безпосередня пізнавальна взаємодія з реальним живим оточенням міста, творча пізнавальна активність студентів, віртуальний образ Запоріжжя, представлений на навчальному сайті, діалоги викладача і студентів в аудиторії та на веб-платформі віртуальної навчальної лабораторії – усе це формує єдину цілісну картину, інтегральний дискурсивний образ міста. Так знаходить утілення притаманна постмодерному світогляду і дискурсивному аналізу філософія нондуалізму (*недвоїстості*), яка долає протиставлення суб'єкта й об'єкта, тіла та свідомості, організму та зовнішнього середовища, життя та пізнання, реального та віртуального світів.

Дискурсивний аналіз міського комунікаційного середовища відповідає сучасній концепції *енактивізму* в процесі навчання. Пізнання реалізується в дії та через дію, постає як *утілена дія*, побудована на залученні суб'єкта до когнітивного середовища та постійній взаємодії з ним, активному формуванню свідомості суб'єкта свого зовнішнього життєвого оточення (у сенсі відбору, виокремлення у світі саме того, що відповідає особистісним настановам пізнання), і тим самим вибудовуванні картини світу суб'єкта на ґрунті різнобічного особистісного досвіду.

Довкілля, міський ландшафт, ціле місто, в якому живуть студенти, виступають у ролі інтерактивного навчального посібника. Виконуючи

творчі дослідні проекти, студенти осягають історичну глибину сучасного міського простору, усвідомлюють роль соціальної когезії в розбудові регіональної ідентичності, переконуються в толерантному співіснуванні спадщини різних епох, культур, традицій. Майбутні фахівці медійної сфери розвивають навички аналітичного і критичного мислення, емпатії, вчать любити й берегти багату, хоча подеколи й неоднозначну, історію рідного міста.

Бергсон, А. (2001): *Творческая эволюция*. Москва.

Дарнтон, Р. (2002): *Великое кошацье побоище и другие эпизоды из истории французской культуры*. Новое литературное обозрение. Москва.

Нора, П. (2005): *Всемирное торжество памяти*. Неприкосновенный запас 2–3 (40–41). [Електронний ресурс], режим доступу: <http://magazines.russ.ru/nz/2005/2/nora22.html>.

Фуко, М. (1999): *Надзирать и наказывать. Рождение тюрьмы*. Москва.

Эко, У. (1998): *Функция и знак (Семиология архитектуры)*. В кн.: Эко У. *Отсутствующая структура. Введение в семиологию*. Санкт-Петербург, 203–258.

Baerveldt, C., Verheggen, T. (2012): *Enactivism*. In: *The Oxford Handbook of Culture and Psychology*. New York, 165–190.

Enaction: Toward a New Paradigm for Cognitive Science (2010): Ed. by J. R. Stewart, O. Gapenne and E. A. Di Paolo. Cambridge.

Gruenewald, D. A. (2003a): *The Best of Both Worlds: A Critical Pedagogy of Place*. *Educational Researcher*. 32 (4), 3–12.

Gruenewald, D. A. (2003b): *Foundations of Place: A Multidisciplinary Framework for Place-Conscious Education*. *American Educational Research Journal*. 40 (3), 619–654.

Habermas, J. (1991): *The Structural Transformation of the Public Sphere: An Inquiry into a Category of Bourgeois Society*. Cambridge, MA.

Media Culture in the Modern City, MCMC: Virtual Learning Lab [Електронний ресурс], режим доступу: <http://mcmc.tilda.ws>.

Sobel, D. (2004): *Place-Based Education: Connecting Classrooms & Communities*. Great Barrington, MA.